

[Søren Andersen.]

og kræfterne på de privatretlige krav, og så bliver der ikke tid til at få de andre inddrevet, og derfor må det, der her foreslås, anses for ret og rimeligt. Det har da også fået stor sagkyndig tilslutning både uden for det høje ting og inden for den højtærede ministers egen kreds.

Clara Munck: Jeg vil gerne bidrage til, at dette lovforslag bliver behandlet med den størst mulige elskværdighed; derfor er jeg måske en lille smule ked af, at den højtærede justitsminister så stærkt understregede, at det ikke var lykkedes udvalget at bortvejre betænkelighederne, og at det måske kun var lykkedes udvalget at få den højtærede minister til at overveje eller at overvinde sin, skal vi sige modvilje mod, at et lovforslag af den art kom frem.

Jeg for mit vedkommende mener, vi har nået et rigtigt resultat. For det første mener jeg, det er praktisk og rigtigt, at den sociale lovgivning gennem denne ændring i lov om offentlig forsorg — for sit område, om jeg så må sige — overlades til sig selv. Nu er det ikke altid, man er i den heldige situation, at justitsministeriet og socialministeriet er beklædt med den samme minister, som besidder den elskværdighed, der præger den højtærede justitsminister. Vi har altså ingen sikkerhed fremover. Derfor vil jeg synes, det er godt, at det ikke er den højtærede justitsminister, men socialministeren, der beskæftiger sig med de sociale forhold, for som det allerede er blevet sagt, er det jo sådan, at når to store kommuner som København og Frederiksberg skal administrere et område som dette med udbetaling af underholdsbidrag, må vi ikke mindst tage sociale hensyn. Vi retter os fuldt og helt efter de henstillinger, vi har fået om, at det offentlige må have sine midler tilbage, men omvendt, når man kender sit klientel, ved man, hvilke sociale problemer der kan ligge selv hos den, der er villig til at tilbagebetale, hvad tilbagebetales skal. Derfor har vi ønsket — jeg skal ikke her komme nærmere ind på grundlaget for 20 års forældelsesfristen — at vi ud fra sociale hensyn må bevare denne ret. Det er altså, hvad vi har opnået, og hvad vi takker den højtærede minister for.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Av, der mistede jeg hele blomsterbuketten; det var vel nok trist!

Til det ærede medlem hr. Søren Andersen skal jeg sige, at det er rigtigt, at vi fra Københavns magistrat og fra Frederiksberg kommunes socialkontor har fået oplysninger, som indebærer, at der er meget store restancebeløb. Men det, jeg citerede, var en udtalelse, som Frederiksberg kommunes socialkontor har fremsat på direkte foranledning, og hvori man sagde, at man kun i yderst begrænset omfang gjorde brug af dette middel. Men enfin, vi er jo alle enige om lovforslagets gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Clara Munck: Når vi på Frederiksberg ikke i praksis anvender løntilbageholdelse, skyldes det netop, at vi i den sociale forsorg har et så udmærket forhold til vore klienter, at alene det, at vi har truslen i baghånden, er tilstrækkeligt til, at vi kan følge den højtærede socialministers opfordring til alligevel at inddrive høje beløb til det offentlige.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Når jeg tager ordet igen, er det kun for at udtrykke lidt forundring over det ærede medlems udtalelse: vi har så godt et forhold til vore klienter, at vi kan true dem — det var dog mærkeligt!

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den på De Forenede Nationers konference i Genève i 1958 om retsordenen på havet undertegnede konvention om den kontinentale sokkel.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IX) findes i tillæg A. sp. 1569, fremsættelsen i tidenden sp. 4231).

Sagen sattes til forhandling.

Arup: Ærede medlemmer, som har gået på ski i Norge, vil på egne ærede legemer have smertelig erfaring for, at grundfjeldet dér i landet ikke alene rager 1.000 m op over havoverfladen, men yderligere er aldeles blottet for blødere aflejringer af nogen art. Anderledes er det som bekendt for vort eget danske vedkommende. Det grundfjeld, som vi har fælles med Norge, er såvel i det jyske hovedland som på de danske øer og i havet omkring Danmark dækket af et lag af sedimentære aflejringer, hvilket — bortset fra den skandinaviske halvø — også gælder andre europæiske lande, som ligger ud til Nordsøen og Østersøen.

Netop disse aflejringer, som dækker det danske land og havbunden omkring os i en tykkelse af 1-5 km, rummer muligheder for de forekomster af faste, flydende eller luftformige kulbrinter som f. eks. asfalt, olie og gas, af svovl i fast form eller som svovlbrinte og af ædle luftarter som helium, krypton og argon, til hvis efterforskning og indvinding der i medfør af loven af 1950 om efterforskning og indvinding af råstoffer i kongeriget Danmarks undergrund i 1962 er meddelt eneret til skibsreder A. P. Møller og de ham tilhørende to dampskibsselskaber gældende i 50 år fra bevillingens meddelelse.

Medens efterforskninger, der også kan støttes på boringer fra tidligere koncessionshavere, til lands er i fuld gang — i alt er der foretaget ca. 25 dybdeboringer — har bevillingshaveren nu ønsket koncessionen udvidet til også at omfatte undergrunden under havbunden omkring Danmark, hvorved man ikke alene vil kunne udfylde og supplere de geologiske undersøgelser, som foretages på land- og søterritoriet, men man vil også kunne erhverve ny og selvstændig viden om de lag, der befinder sig ude under havet, fordi disse lag er en fortsættelse af lagene under landterritoriet, og man gør sig håb om at finde rige forekomster ikke blot af de kulbrinter o. s. v., som koncessionen omfatter, og som vil være af stor betydning for landets energiforsyning, men også af metaller og andre mineraler, hvis tilstedeværelse kan være af stor betydning for Danmark som industriland.

Rent praktisk vil undersøgelserne kunne finde sted derved, at man ved hjælp af et i

en flyvemaskine installeret aeromagnetometer måler jordmagnetismen og derved afstanden ned til grundfjeldet, medens man flyver over havet, og dermed samtidig måler tykkelsen af de sedimentære aflejringer mellem grundfjeldet og havbunden. Man vil endvidere kunne undersøge disse aflejringer ved, at man under sejlads på havet ved hjælp af små sprængladninger, der eksploderer på havbunden, foretager seismiske målinger, som kan give besked om, hvilke forekomster der er, eller i hvert fald om der er muligheder for tilstedeværelse af forekomster på havbunden, som det kunne betale sig at undersøge nærmere og muligvis at udvinde. Havbunden ligger i en dybde af 20-60 m, og eventuelle boringer skal formentlig foretages i en dybde af 2-4 km. Man kan være forbavset over og imponeret af, at den tekniske udvikling er bragt så vidt, at det rent teknisk lader sig gøre at foretage boringer på så store dybder, og at det kan gøres så langt ude til havs, men man ved jo, at der foretages tilsvarende udvindinger af olie f. eks. i havområderne ud for Mexicos og Venezuelas kyster, og man ved, at der i lande som Holland, Nordtyskland, Frankrig og England foretages udvindinger af olie- og gasforekomster fra lag, der strækker sig ud under Nordsøen. Det er det, der giver os håb om, at det også vil være muligt ved de danske undersøgelser at opdage forekomster, som vi vil kunne få glæde af her i landet.

De folkeretlige regler, som gør det muligt for Danmark at fastslå sin eneret til at foretage sådan efterforskning og udvinding ved at udstrække dansk højhedsret til at omfatte udforskningen og udnyttelsen af naturforekomster på den kontinentale sokkel omkring Danmark — hvilket ikke er ensbetydende med en udvidelse af dansk territorialfarvand, som fortsat kun er udstrakt til 3 sømil fra kysten, eller af den del af luftrummet, som er undergivet dansk højhedsret — hviler på en i folkeretten almindelig anerkendt definition, hvorefter en kyststat har eneret til udforskning og indvinding af naturforekomster på den til vedkommende stat hørende kontinentale sokkel, hvorved forstås den del af havbunden og undergrunden i de underseiske områder, som grænser op til kysten, men ligger uden for territorialfarvandet, indtil man når ud i en dybde af

[Arup.]

200 m, og således at der i tilfælde, hvor flere kyststater grænser op til samme kontinentale sokkel, trækkes en grænselinje som en midterlinje imellem de pågældende staters kystlinjer.

Forholdet er imidlertid det, at såvel hele Nordsøen som Østersøen omkring de danske øer er mindre end 200 m dybe. Havdybden er gennemgående 20-60 m, og derfor vil udstrækningen af Danmarks kontinentale sokkel, når man i denne forbindelse ser bort fra Færøerne og Grønland, i alle tilfælde blive bestemt af grænselinjerne over for de andre kyststater, hvilket, som jeg nævnte det, vil sige, at vi vil være berettiget til at arbejde midt ude i Nordsøen halvvejs til England. Reglerne om disse grænselinjer findes i konventionens artikel 6, der altså bliver nøglebestemmelsen for Danmarks vedkommende.

Et særligt problem indeholder imidlertid afgrænsningen af sokkelen over for Norge, fordi der mellem Danmark og Norge og tæt ind under Norge går en mere end 200 m dyb rende, den norske rende, som altså i princippet afskærer Norge fra den del af sokkelen, der ligger uden for denne rende, og det vil altså sige, at det danske højhedsområde over sokkelen skulle blive tilsvarende udvidet, hvilket naturligvis ikke mindst koncessionshaveren kunne ønske sig. Imidlertid er det i den folkeretlige litteratur almindeligvis antaget, at når det kun drejer sig om en sådan ganske smal foldning i de geologiske lag, som ikke betyder en egentlig afbrydelse af sokkelen, fordi lagene fortsættes på den anden side af renden, kan en sådan foldning ikke danne grænse for højhedsretten. Fra dansk side har man yderligere anerkendt dette over for Norge dels ved en udtalelse fra danske geologiske eksperter, dels ved draging af grænselinjer på et kort over den kontinentale sokkel omkring Danmark, således som man fra dansk side havde udformet det i 1952, da man tilstillede De Forenede Nationers lovkommission dette kort, dengang man dér forberedte den konference om retsreglerne, der senere blev indkaldt til.

Denne internationale konference blev afholdt i 1958 og var en almindelig konference om retsordenen på havet. Den vedtog i alt 4 konventioner, og den ene af disse konven-

tioner er den, der foreligger til behandling i dag, nemlig konventionen om den kontinentale sokkel.

Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at selv om Danmark som den 19. stat ratificerer konventionen med det indhold, som jeg her har omtalt, indtræder ikke dermed den af konventionen tilsigtede retstilstand, for hertil kræves mindst 22 staters ratifikation. Derfor indeholder forslaget til folkeingsbeslutning tillige den bestemmelse, at folketingsretten skal meddele sit samtykke til,

„at dansk højhedsret i henseende til udforskning og udnyttelse af naturforekomster udøves på den del af den kontinentale sokkel, der efter konventionen tilhører det danske rige.“

Det vil sige, at det, der er tale om, er en ensidig dansk erklæring, hvormed man fastslår den retstilstand, der også omtales i konventionen, og som ellers ifølge konventionen først ville træde i kraft, når i alt 22 stater havde ratificeret. Denne ensidige erklæring agtes, så vidt jeg har forstået det, udstedt af ministeriet for offentlige arbejder, og den har altså til formål at stifte ret for Danmark, allerede før konventionen træder i kraft.

Den højtærede udenrigsminister bebudede denne erklæring i sin fremsættelsestale, men man har måske lov til at sige, at det havde været naturligt, om dette forhold også havde været lidt mere indgående omtalt i bemærkningerne til forslaget. Hvis man gennemgår disse bemærkninger, ser man, at bortset fra et kort referat af den historiske udvikling omkring selve konferencen i 1958 indeholder bemærkningerne i virkeligheden ikke mere end blot et kort referat af det, som står i selve konventionens artikler, men ingen udfyldende tilføjelser, som kunne give nærmere besked. Det er, som det er blevet sagt i en anden forbindelse, som om man mærker, at koncipisten nok har ønsket sig, at der efter traditionen skulle stå nogle bemærkninger, og derfor ud fra frygten for det tomme rum har bestemt sig til at indskrænke sig til dette korte referat.

Danmark efterfølger imidlertid med udstedelse af en sådan ensidig erklæring andre stater, som har afgivet tilsvarende højhedsretserklæringer, begyndende i 1945 med en erklæring udstedt af USA, efterfulgt af tilsvarende erklæringer fra Venezuela og landene omkring den persiske havbugt, altså

[Arup.]

lande, der ligesom Danmark har en direkte interesse i, at udnyttelsen af naturforekomsterne under havbunden bliver lagt i et folkeretligt fast leje. I øvrigt gælder retighederne ifølge konventionen ikke alene udnyttelsen af forekomster under havbunden, men også udnyttelsen af forekomster på havbunden, hvilket vil sige, at når de tekniske fremskridt går videre og der er mulighed for at foretage en systematisk dyrkning af havbunden, vil f. eks. dyrkningen af alger og andre maritime planter høre med til det område, som Danmark har eneret på, også selv om det ligger uden for det territoriale farvand.

Årsagen til, at de danske rettigheder ønskes fastslået allerede nu, er som nævnt bevillingshaverens interesse i at kunne fortsætte det arbejde, han allerede har indledt, men det har utvivlsomt også en udenrigspolitisk betydning, at Danmark f. eks. før sin indtræden i fællesmarkedet, hvis udviklingen skulle gå så lykkeligt, har gjort retsstillingen klar.

Der er store internationale interesser koncentreret om de muligheder, som jeg har omtalt her, og som først og fremmest ligger i en udnyttelse af de forekomster, man regner med at finde under havbunden på Nordsøen, og vi har derfor grund til at være tilfredse med og stolte over, at det er en landsmand, som er foregangsmand på dette område, der kræver så betydelige investeringer og er så betydningsfuldt for den industrielle udvikling og for beskæftigelsen her i landet og dermed for det danske folks velfærd og vor økonomiske uafhængighed.

Med disse ord skal jeg på mit partis vegne opfordre det høje folketing til at vedtage det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Viggo Hauch: Da mit partis ordfører, det ærede medlem frk Helga Pedersen, er afskåret fra at være til stede i dette møde, skal jeg i hendes sted på mit partis vegne give den høje regering tilsagn om, at man kan regne med mit partis tilslutning til ratifikationen af denne konvention.

Det ærede medlem hr. Arup har jo netop givet det høje ting en meget grundig og fyldig redegørelse både ud fra tekniske og ud fra juridiske synspunkter, så jeg skal

ikke gå i enkeltheder med hensyn til forslaget. Det forekommer mig at være en overordentlig interessant konvention, ikke mindst fordi den er en nydannelse i folkeretten, men også interessant ved rækken af lande, som har underskrevet, og måske lige så interessant ved de lande, der ikke har underskrevet forslaget til konventionen. Der er i denne forbindelse enkelte spørgsmål, som vi kunne tænke os at rejse over for den høje regering, og jeg går ud fra, at forslaget vil blive henvist til en kort udvalgsbehandling. Under denne udvalgsbehandling vil vi positivt medvirke til at nå til ratifikationen af konventionen.

Ole Bjørn Kraft: Det gælder jo om disse internationale konventioner, at der ikke kan foretages ændringer i dem, men at man enten må sige ja eller nej.

Det konservative folkeparti mener, at der er gode grunde for, at Danmark siger ja til at ratificere denne konvention om sokkelen og Danmarks højhedsret over en del af den. Blandt disse grunde er der den, at Danmark faktisk har interesseret sig meget for dette spørgsmål om sokkelen, således som det er nævnt i udenrigsministerens fremsættelsestale. Udenrigsministeriets rådgiver i folkeret, dr. jur. Georg Cohn, har beskæftiget sig meget indgående med spørgsmålet og har i 1952 fremlagt et interessant dokument, som jeg, da jeg dengang var udenrigsminister, havde lejlighed til at — jeg vil ikke sige sætte mig ind i, men gøre et forsøg på at forstå noget af, da det var et meget omfattende, meget indgående og forekom det mig, meget interessant dokument, som har bidraget til belysning af de her foreliggende problemer. Den anden grund, der er af mere praktisk karakter og måske derfor også mere tungtvejende, er naturligvis, at der fra Dansk Boresekskab er sket en henvendelse, idet dette selskab har ment, at der er værdier i sokkelen både af den ene og den anden karakter, også med hensyn til olieudvinding og gasudvinding, som kan blive til Danmarks gavn, hvis vi vedtager at ratificere denne konvention, og der er sikkert meget derom. Det er et område, som man ikke er ekspert i. Men det er ganske ejendommeligt at lægge mærke til, således som det også blev nævnt af den ærede socialdemokratiske ordfører, at der i en

[Ole Bjørn Kraft.]

række lande foregår en meget betydelig gas- og olieudvinding netop ude i havet. Det er jo tilfældet i Holland — for nu at tage et vesteuropæisk land. Ved et rent tilfælde havde jeg for et par dage siden lejlighed til at tale med en af Amerikas oliemagnater, som interesserede sig meget for Danmark. Han vidste meget vel, at et amerikansk selskab i mange år havde foretaget prøveboringer i Danmark uden resultat, men, sagde han til mig, jeg er overbevist om, at der er olie i Danmarks undergrund — muligvis findes den altså i sokkelen — og derfor forekom det ham interessant, at Danmark nu selv fortsætter denne undersøgelse. Man må sandelig håbe, at han har ret, da det ville være til overordentlig økonomisk fordel for vort land.

Jeg tror, det bør være en regel ved en forhandling af denne karakter, at man ikke gentager alt for meget af, hvad der allerede er blevet sagt af andre talere, og det gør det så meget lettere i dette tilfælde, som den ærede socialdemokratiske ordfører gik overordentlig grundigt ind på alle disse spørgsmål, også grundigere end jeg ville have været i stand til. Men det ærede medlems bemærkninger foranlediger mig til at sige, at der er en række spørgsmål, som vi gerne, inden vi endeligt ratificerer konventionen, vil have belyst, og derfor er det naturligt, at der nedsættes et udvalg. Det ærede medlem fremførte jo en vis kritik over for regeringen af den måde, hvorpå regeringen har fremsat dette forslag, idet han ikke mente, det var tilstrækkeligt belyst. Jeg ved ikke, i hvor høj grad man plejer at gøre dette i selve fremsættelsestalen, men under alle omstændigheder er der spørgsmålet om de kongelige anordninger både med hensyn til udvidelsen af eneretsbevillingen og ikke mindre med hensyn til, hvordan den danske højhedsret skal udøves på sokkelen, som jeg tror det ville være nyttigt for et udvalg at høre nærmere om fra ministeren. Der må jo være en række problemer at drøfte og tage stilling til i denne forbindelse,

således som sokkelen er beliggende i vort moderlige hav. Det gælder ligeledes det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Viggo Hauch rejste, at det ser lidt ejendommeligt ud, at blandt de frie vesteuropæiske lande har kun ét land ratificeret, nemlig Portugal, medens alle de andre vesteuropæiske demokratiske lande ikke har gjort det, og at det i første række synes at være de østeuropæiske lande, der interesserer sig for spørgsmålet, endda en række lande, som ikke har nogen sokkel, så vidt jeg kan se. Måske er der en forklaring derpå, men den højtærede udenrigsminister kunne måske i det udvalg, der bliver nedsat, fortælle os noget nærmere herom.

Med disse ord skal jeg sige, at vi mener, det er rigtigt for Danmark at ratificere konventionen, men at vi gerne, inden vi endeligt stemmer om folketingsbeslutningen her i salen, vil have lejlighed til at samtale med den højtærede udenrigsminister om disse problemer.

Kirkegaard: Efter det, jeg nu har fået oplyst om det forslag, som her er til første behandling, kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale folketinget at ratificere konventionen.

Kai Moltke: Jeg tror også, at jeg på mit partis vegne kan tilsige velvillig behandling af forslaget om ratifikation af den foreliggende konvention. Jeg går ud fra, at der bliver anledning til at få yderligere oplysninger i udvalget, for det kunne måske tiltrænges. Det drejer sig her om en udvidelse af danske rettigheder, og det er vi selvfølgelig i høj grad interesseret i at støtte.

Der er måske videre kun det at tilføje, at så vidt jeg kan se, fejrer vi snart 5 års dagen for denne konventions undertegning. Først efter disse fem års forløb opstår den akutte interesse for at tage sig af disse ting, og det fremgår temmelig tydeligt af bemærkningerne, at det skyldes initiativ ikke så meget fra regeringen eller fra folke-

[Kai Moltke.]

tinget som fra dem, der har fået koncession med hensyn til disse rettigheder, at denne sag nu forelægges.

Der mangler i og for sig kun én eneste ting, som muligvis kunne have interesse for tinget, og som den højtærede minister for offentlige arbejder måske kunne oplyse os om, og det er, hvornår henvendelsen fra A. P. Møller-interesserne er overbragt, så vi kan se, hvor hurtigt en sag kan lægges på folketingets bord.

I øvrigt er jeg selvfølgelig interesseret i, at man her udnytter de danske rettigheder i videst muligt omfang, og jeg går ud fra, at man senere vender tilbage til selve udvidelsen og de dermed forbundne problemer.

Grøndahl: De fire konventioner, hvoraf nærværende er den ene, blev jo af Danmark undertegnet i Genève i 1958. Den højtærede udenrigsminister bemærker i sin fremsættelsestale, at spørgsmålet om Danmarks ratifikation af de ovennævnte konventioner fortsat er genstand for undersøgelser i de interesserede ministerier. Kan ministeren skønne, hvor mange år der vil gå ud over de 5 år, der er gået, inden de resterende konventioner bliver taget frem og forelagt folketinget?

Jeg kan godt forstå, at bevillingshaverne til eneretsbevillingen af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter m. v. i Danmarks undergrund har tabt tålmodigheden, da der vel står store kapitler på spil.

De uafhængige kan støtte forslaget.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for tilslutningen til forslaget. Også jeg er imponeret af den sagkundskab, hvormed den ærede ordfører for mit parti behandlede spørgsmålet. Jeg skal gerne medvirke til, at de spørgsmål, som de ærede ordførere måtte ønske behandlet, bliver belyst, så vidt det er muligt, i et udvalgsarbejde. Jeg tror nok, at den sum af oplysninger, der er lagt frem i forbindelse med forslagets fremsættelse, er af det sædvanlige omfang, men det udelukker som sagt ikke, at vi kan drøfte yderligere enkeltheder i udvalget.

Til det ærede medlem hr. Kai Moltke vil

jeg gerne sige, at spørgsmålet om udvidelsen blev rejst af det pågældende firma i forbindelse med koncessionsforhandlingerne for godt et års tid siden. Jeg håber, at denne oplysning tilfredsstiller det ærede medlem.

Endelig må jeg sige til det ærede medlem hr. Grøndahl, at jeg kan ikke på nuværende tidspunkt meddele, hvornår overvejelserne vedrørende de tre andre konventioner kan ventes tilendebragt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Arup: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en afrustningskommission [af O. Mathiasen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VIII) findes i tillæg A. sp. 823, fremsættelsen i tidenden sp. 823).

Sagen sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg kunne for så vidt gøre mine bemærkninger særdeles korte, som det jo fremgår af det fremsatte forslag, at forslagsstillerne opererer med forudsætningen om en isoleret dansk nedrustning eller afrustning, og da en sådan isoleret dansk afrustning som bekendt hverken er regeringens eller det altovervejende folketingsflertals politik, kan vi ikke se, at der er nogen anledning til at nedsætte en kommission af den ønskede art. Jeg vil imidlertid gerne, for at ikke de bemærkninger, det ærede medlem hr. O. Mathiasen som ordfører for forslagsstillerne gjorde ved forslagets fremsættelse, skal komme til at stå som de eneste, der er